

Arrest

nr. 64 648 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid
2. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 24 december 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. COEN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 september 2010 een aanvraag tot inschrijving in het vreemdelingregister in.

Bij deze aanvraag voegt de verzoekende partij een Marokkaans document toe en een door haar ondertekend inlichtingenblad en een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van E.M., persoon van wie de verzoekende partij voorhoudt partner te zijn.

Alhoewel de verzoekende partij meldt dat een verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner zou volgen, blijkt niet uit het administratief dossier van beide verweerders dat dergelijke wettelijke samenwoning bestaat.

De verzoekende partij beschikt over een paspoort maar niet over een geldig visum.

Op 24 december 2010 verklaart de tweede verwerende partij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk onder de vorm van een bijlage 15ter. Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op ongekende datum, die luidt:

“Gelet op artikel 12bis van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Het verzoek om toelating tot verblijf,
ingediend op 24 december 2010 door:*

Naam en voornamen : H., N. (...)

geboorteplaats- en datum : (...)

nationaliteit: MAROKKO

is onontvankelijk.

Reden van de beslissing

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk: - Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, heeft geen geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft naar aanleiding van het indienen van haar aanvraag te kennen gegeven dat zij zich bevindt in de situatie voorzien door artikel 10 §1, 4° van de Vreemdelingenwet, met name de vreemdeling met wie een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België en met wie zij gaat samenleven. De tweede verwerende partij merkt terecht op dat de vreemdeling met wie de verzoekende partij wenst samen te wonen geen onbeperkt verblijf in België heeft maar slechts een tijdelijk verblijf. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin heeft zij in de aanvraag buitengewone omstandigheden aangehaald om te verantwoorden dat zij haar aanvraag in België indient. De vreemdeling die zij wenst te vervoegen is geen Belg en geen EU-onderdaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk verklaard werd aangezien zij geacht werd niet te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 12 bis, §1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij werd genomen door de tweede verwerende partij.

Artikel 12 bis, §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet dient samen gelezen te worden met artikel 12 bis, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

In de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr.2478/001, p. 68) bij artikel 12 bis, §3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, wordt het volgende bepaald:

“(…) a) Geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die houder is van een verblijfstitel of door een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden: Deze aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen” (…)”

Te dezen vormt artikel 26, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) de uitvoeringsbepaling van artikel 12 bis, §3, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Uit het gestelde in de voorgaande alinea's alsook uit het model van de bijlage 15ter, gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit, vloeit onbetwistbaar voort dat de afgifte van een bijlage 15ter, waarbij de verblijfsaanvraag van een vreemdeling onontvankelijk verklaard wordt, behoort tot de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemeente.

Ter terechtzitting hierop gewezen uiten partijen geen bezwaren.

Bijgevolg wordt de eerste verwerende partij buiten de zaak gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“SCHENDING VAN DE MOTIVERINGS-VERPLICHTING (artikel 149 Grondwet en inbreuk op de wet inzake de motiveringsplicht van bestuurs-handelingen d.d. 29/07/1991, B.S. 12/09/1991, in fine art 3 EN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN INZAKE GOED EN BEHOORLIJK BESTUUR ALSMEDE DAT VAN DE RECHTSZEKERHEID (Cas 13/02/1997, Arr.Cass. 1997, 212, Pas 1997,1, 223, en RW 1997-98, 400; Cas. 07/12/1998, Arr.Cass. 1998, 1096) - schending van het gelijkheidsbeginsel (art 10 & 11 Grondwet) - schending KB 07/05/08 - B.S. 13/05/08 - in fine art 3 en art 40 bis §2, 1° lid, 2° w 15/12/1980.”*

Het middel luidt als volgt:

“De aangegeven 'REDENEN VAN DE BESLISSING' inzake de regularisatie aanvraag, die de facto de motivering uitmaakt van de bestreden beslissing is ontoereikend, zowel in feite, als in rechte omdat een aantal kapitale, en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd gezien werden, of minstens, bewust of onbewust, buiten beschouwing worden gelaten.

De bestreden beslissing besluit tot de ONONTVANKELIJKHEID van de aanvraag tot inschrijving omdat betrokkene, weliswaar in bezit van een geldig paspoort, NIET beschikt over een geldig visum, terwijl... vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekster helemaal GEEN aanvraag tot inschrijving heeft ingediend op -zoals in de bestreden beslissing vermeld werd- op 24/12/2010, doch de aanvraag werd ingediend bij brief van de juridisch raadgever d.d. 10/09/2010, met een door de verzoekster ondertekend inlichtingenblad d.d. 28/07/2010!

Verzoekster is ONBEKEND met en ONWETEND van een door haar ingediende 'aanvraag tot inschrijving van 24/12/2010. Derhalve slaat de beslissing blijkbaar op een ANDERE aanvraag tot inschrijving, welke niet/nooit door verzoekster werd gedaan.

Bovendien is de motivering (ontvankelijkheid wegens het niet hebben van een geldig VISUM) een flagrante inbreuk op en schending van zowel het KB 07/05/2008 als van art 40bis §2 w 15/12/1980,

omdat enerzijds het de bedoeling van die wet is om een ILLEGALE partner van een burger van de Unie, of een partner van een tot lang verblijf gemachtigde vreemdeling, in het raam van de duurzame relatie en samenwoning te REGULARISEREN.

Wanneer de verzoekster zou hebben beschikt over een GELDIG VISUM diende zij geen procedure in te stellen, want zij WAS dan reeds legaal in het Rijk!

Bovendien en anderzijds moet erop gewezen worden dat zelfs wanneer de verzoekster een geldig visum had op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag bij de Stad Antwerpen, het aldaar vigerende chronische WANBESTUUR ervoor zou zorgen, en tot resultaat hebben dat tegen het ogenblik dat betrokkene zou kunnen ingeschreven worden (zoals in dit geval niet minder dan MEER DAN ZES MAANDEN LATER!) het visum zou zijn verlopen...en alsdan de verzoekster ...ook dan weerom geen geldig visum meer zou gehad hebben!

Nopens zulke problematiek heeft de juridisch raadgever reeds een klachtbrief nopens de Antwerpse wanpraktijken in het bestuur en het management van vreemdelingenzaken aan de bevoegde Minister geschreven, welke alhier inzake toepasselijk is! De relevante passage van deze brief worden bijgevoegd als bijlage stuk 3.

Wanneer vervolgens dan een betekenisakte wordt verstrekt ZONDER DAGTEKENING dan is de hele zaak totaal NIETIG te verklaren!

Derhalve is de motivering van de bestreden beslissing noch feitelijk, noch juridisch afdoende."

3.1. De tweede verwerende partij merkt op in haar nota:

"A. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat de heer E. M. slechts beschikt over een beperkt verblijfsrecht in België, daar hij enkel een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister voor tijdelijk verblijf heeft, (stuk 4)

Indien verzoekster een rechtsgeldige verblijfsaanvraag wenst in te dienen, dan dient zij aan te tonen dat zij een familielid van de heer E..

Uit geen enkel document blijkt dat zij een familielid is van de heer E. de zin van artikel 10, §1, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft dan ook te kennen zich niet te bevinden in de voorwaarden om een verblijfsaanvraag te kunnen indienen.

Verzoekster heeft dan ook geen enkel belang bij huidig beroep. Het beroep is manifest onontvankelijk.

B. Ten gronde.

Indien Uw Raad per impossibile zou oordelen dat verzoekster alsnog een belang kan doen gelden bij huidig beroep, quod non, dient het beroep als ongegrond te worden verklaard.

Wat betreft het enig middel: schending van het motiveringsbeginsel, de algemene rechtsbeginselen van goed bestuur en het rechtzekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, schending van het KB 07/05/2008 en artikel 3 en 40bis §2, lid 2° van de vreemdelingenwet.

- Wat betreft de beweerde schending van artikel 40 bis §2 van de vreemdelingenwet, beweerde schending van het KB van 07/05/2008.

Uit de stukken blijkt dat de heer E. geen burger van de Unie is.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet en het KB van 07/05/2008 zijn dan ook geenszins van toepassing, daar het enkel betrekking heeft op familieleden van een burger van de Unie.

Het middel is ongegrond.

- Wat betreft de beweerde schending van de motiveringsplicht.

Uit geen enkel document blijkt wanneer verzoekster - al dan niet legaal - het land is binnengekomen.

De illegaliteit van verzoekster op het ogenblik dat zij haar aanvraag heeft ingediend wordt thans niet betwist.

Indien verzoekster een verblijfsaanvraag gezinshereniging wenst te doen bij verweerster vanuit de illegaliteit, dient zij conform artikel 12 bis, §1 van de Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor zij verhinderd werd om terug te keren naar haar land van herkomst om het op grond van artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Het is niet betwist dat verzoekster dergelijke buitengewone omstandigheden niet heeft opgeworpen.

Artikel 12bis §3 omschrijft in dergelijke gevallen:

" § 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. "

Artikel 26 §2 van het KB Vreemdelingen bepaalt in dergelijke gevallen onverkort:

"§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. "

Verweerster heeft dan ook terecht besloten om een bijlage 15 ter op te stellen. Het middel is dan ook ongegrond.

Aangaande de beweerde schending van de motiveringsplicht kan het volgende worden gezegd:

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet en van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Artikel 3 van deze genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 12bis van de vreemdelingenwet en 26, §2 van het KB Vreemdelingen, en naar het feit dat verzoekende partij niet aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Volgens de rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (zie bijvoorbeeld RvV nr. 15.250, 28 augustus 2008; RvV nr. 15.867, 15 september 2008; of meer recent RvV nr. 25.613, 3 april 2009; zie verder ook R.v.St. nr. 168.176, 22 februari 2007 inzake A. 138.722/XIV-15.799; R.v.St. nr. 166.620, 12 januari 2007 inzake A.147.971/XIV-18.734; R.v.St. nr. 165.918, 13 december 2006 inzake A. 141.212/XIV-16.632).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvSt. 26 maart 2002, nr. 105 103)

De beslissing dient aldus geen gewag te maken van een volledige uitleg van het waarom van de bestreden beslissing. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel - art. 12bis van de wet van 15 december 1980 en artikel 26, §2 van het KB van 8 oktober 1981 - en het feit dat de aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd.

Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gewezen dat de motiveringsplicht, zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerster op een redelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het beroep is dan ook ongegrond.

• Wat betreft de beweerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In het verzoekschrift wordt er een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur opgeworpen en een schending van het gelijkheidsbeginsel in de hypothese dat verzoekster zou beschikken over een visum, quod non.

Aangezien verzoekster geenszins beschikt over een visum, wordt er geen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, noch van het gelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Op de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekster haar aanvraag heeft ingediend bij verweerster op 24 december 2010.

Uiteraard is dit louter een materiële vergissing in hoofde van verweerster, daar uit het administratief dossier blijkt dat verweerster bij schrijven van 2 maart 2011 verzoekster uitnodigt voor een afspraak en verwijst naar een bericht van verzoekster d.d. 15 september 2010 met betrekking op de aanvraag d.d. 10 september 2010.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 149 van de Grondwet, dat betrekking heeft op rechterlijke beslissingen, kan aanvoeren omdat de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is.

Voorts is het onderdeel dat de schending aanvoert van *“de algemene rechtsbeginselen inzake goed en behoorlijk bestuur”* bij gebreke aan precisering welk beginsel wordt bedoeld, onontvankelijk. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden welk beginsel de verzoekende partij de geschonden acht.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, met verwijzing naar de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en daargelaten de bevoegdheid die het Grondwettelijk Hof ter zake heeft, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij dit beginsel geschonden acht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Betreffende het aangehaalde rechtszekerheidsbeginsel, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij dit beginsel ontvankelijk acht. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Evenmin kan de verzoekende partij op dienstige wijze de schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en artikel 40bis §2, 1° lid, 2° van de Vreemdelingenwet aanvoeren omdat deze artikelen betrekking hebben op vreemdelingen die een Belgische partner hetzij een partner die EU-onderdaan is vervoegen.

Betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben de artikelen 2 en 3 van deze wet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats: 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt,”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij illegaal in België verblijft, zodat zij zich niet bevindt onder toepassing van artikel 12bis, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, zodat de bestreden

beslissing de juiste juridische grondslag vermeldt, ondersteund door de correcte feitelijke gegevens: de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig visum, wat zij niet betwist. Immers was de verzoekende partij niet gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, noch tot een verblijf van maximaal drie maanden. Er kan niet ingezien worden hoe deze duidelijke motivering tekort schiet.

Voorts kan een louter materiële misslag door de datum van de aanvraag verkeerdelijk als zijnde ingediend op 24 december 2010 in plaats van 10 september 2010 te schrijven niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partij heeft begrepen over welke aanvraag de bestreden beslissing gaat.

Voorts wijst de Raad erop de verzoekende partij geen belang toont bij de grief die de verwerende partij verwijt pas na zes maanden een beslissing te nemen en/of ter kennis te geven. Immers toont de verzoekende partij geen nadeel bij het uitblijven van een beslissing. Evenmin preciseert de verzoekende partij op basis van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn haar beslissing eerder te nemen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen datum van kennisgeving te melden in de akte van kennisgeving, merkt de Raad op dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de beslissing niet aantast (RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Voor het overige beperkt de verzoekende partij haar betoog tot het uiten van klachten, misnoegdheid en filosofische beschouwingen die hoogstens de opportuniteit van de bestreden beslissing betreffen en de Raad uitnodigen tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Gelet op deze vaststelling dienen de overige excepties en opmerkingen van de verwerende partij niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN